

[Hans Rasmussen.]

nemlig pr. 1. april 1962. Da var pensionen også 7.212 kr., og det er rimeligvis forbedret siden da, og i Sverige pr. 1. april 1963 lå den på 7.496 kr. Det er altså disse tal, som viser, at vi på den egentlige folkepensions område vel har ligget eller ligger på nogenlunde samme linje, og i den forbindelse skal vi vist se helt bort fra kurserne.

Men det bør bemærkes, at medens vi for Danmarks vedkommende altså stadig ligger på et tal på 7.212 kr. som den maksimale pension, har man såvel i Sverige som i Norge henholdsvis gennem lovgivningen og ved hjælp af forhandlinger på arbejdsmarkedet sikret betragtelige tillægspensioner til de nævnte grundpensioner. Her stilles danske lønmodtagere ringere end deres kolleger i de to nabolande. Dette misforhold vil arbejdsmarkedets tillægspension i nogen måde udligne, hvorfor den også er vigtig set i det nordiske perspektiv, men tillige for den danske befolknings selvagtelse.

Henset hertil bør vi være opmærksom på, at Danmark fik sin egentlige lovgivning om aldersforsørgelse så tidligt som i 1891, medens Sverige først kom med i 1913 og Norge i 1936. Nu viser det sig, at disse lande på dette område er kommet foran os, og for mig at se er forklaringen helt enkelt den, at man både i Norges og i Sveriges arbejderbevægelser i lange perioder har haft et solidt politisk flertal til understøttelse af de mindre bemidlede interesser, hvilket det endnu ikke har været muligt at opnå for socialdemokratiet og arbejderbevægelsen i Danmark. Det er disse varierende politiske styrkegrader, der godt kan give danske vælgere noget at tænke over.

Arbejdsmarkedets tillægspension tilfører Danmarks sociale lovgivning et helt nyt princip. Hidtil er de statsligt betonedede pensionsordninger finansieret over skattebilletten. Den ny tillægspension kommer imidlertid ikke til at belaste statskassen. Indtægterne skal skaffes til veje fra de direkte implicerede parter: arbejdsgiverne og lønmodtagerne. Her betræder vi en vej, som vore nabolande altså for længst er slået ind på.

Den sociale statistik, som jeg tidligere nævnte, bringer i øvrigt interessante oplysninger herom. Den fortæller, at pensionsudgifterne i Danmark hidtil er finansieret

således, at staten har betalt 59,2 pct., kommunerne 23 pct. og arbejdsgiverne 3,2 pct., mens borgerne selv har betalt 14,6 pct. I Norge har staten betalt 24,4 pct., kommunerne 32,5 pct., arbejdsgiverne 17,2 pct. og borgerne selv 25,9 pct. I Sverige har staten betalt 43,6 pct., kommunerne 28,6 pct., arbejdsgiverne 6 pct. og borgerne selv 21,8 pct. Heraf vil man se, at der er væsentlig forskel i finansieringsmåderne. Ganske særlig er der procentvis meget stor forskel imellem statsbidragene og arbejdsgiverbidragene. Arbejdsgiverbidragene vil efter det her foreliggende lovforslag rette noget op på dette forhold, men de nævnte tal kan jo i det hele taget give et indtryk af, at vi her i landet har været meget tilbageholdende med at lade arbejdsgiverne betale.

Nu tror jeg såmænd ikke, at det egentlig er arbejdsgiverne som enkeltpersoner, der kommer til at afgive noget af deres fortjeneste. Som jeg tidligere har fremhævet, er det produktionen, og jeg finder det rigtigt, at bidraget til tillægspensionen faktisk i sin helhed henlægges alene som en produktionsomkostning. Min opfattelse bunder naturligvis ikke i, at vi bare skal finde nye og tyngende omkostninger for produktionen. Men gennem årelange erfaringer på et vigtigt erhvervsområde er det mit indtryk, at man ikke kommer uden om den kendsgerning, at hvis man rimeligt tilgodeser arbejdsudøverne, hvad enten de er funktionærer eller arbejdere, vækker man samtidig deres stigende interesse for arbejdets gang.

Når sådanne stigende omkostninger dækkes af en større produktion og en større produktivitet, vil de heller ikke virke skadelige for eller nedbryde vor konkurrenceevne. Det er derfor rimeligt, at produktionen også pålignes dækning af naturlige sociale problemers løsning, der har en nær tilknytning til produktionens gang.

En påskønnelse bør også blive den del af lovforslaget til del, der indeholder bestemmelsen om fondsdannelsen. Den indebærer i sig selv en konstruktiv finansieringsform med henblik på udbygningen af vort erhvervs- og samfundsliv til understøttelse og dermed fastholdelse af den fulde beskæftigelse.

Uden at gå i detaljer om det foreliggende lovforslag vil jeg gerne præcisere specielt to forhold.